

Barcelona 1ª novembre 1946

Estimadíssim fill: Et tenia volent felicitant a la mare el dia del sen Sant va ampliar-me de felicitat. Però la carta que ja fa tants dies esperem no arribar mai, i aquestes tant llargues tardades de silenci em tenen desolat. Jo vaig prometre escriure't tant n'he rebut alguna carta teva com no, i veig que ja t'he promès el temps de complir la meua promesa, amb una pena desesperadora. No vull deixar passar un dia més.

He arribat ja la Mercè. Circumstàncies del negoci, preparades a propòsit, em permeten anar-hi a veure a Bilbao. Vaig fer bé, perquè la meua preferència allí va excusar ferme els tràmits de la seva entrada a Espanya, que, d'altra manera i sense els afers d'un bon amic i client, s'haurien allargat tant. Tu es a casa. Doncs he, fill meu, ara, més que mai, necessitem que no deixis d'escriure'm. Ara et sentim més lluny que mai, el bruid a casa nostra s'ha fet molt més gros, i té bon d'ampliar-lo amb les teues paraules de consol. O ho faràs, Pere? ... Encara que només sigui una postal cada dos dies, ni els teus quefers no et permeten dedicar un mes temps, no em cratinis aquest benefici, puix tenim necessitat de sentir-te més aprop nostre que mai...

No he arribat, ni tenim notícies, de la muntanya que la Bone va fer per la mare. Espero que no es perdi, com deuen haver-se perdut alguns dels llibres que m'has enviat. Ho lamentaria en extrem, perquè la esperem amb il·lusió.

Rosa, estimada filla: Sabem tant que has fet bé al Pere, pel que ell em en ha dit sempre, que si no tinguessis altres virtuts, per aquesta sola t'estimariem. Fer ara quelcom per novalties: recorda-li que em ha d'escriure més sovint i m'expliça bé aquest comerç, si ell no té prou temps per a fer-ho, o per a fer-ho tant externament com es el

nostre dirig. Pamer se tot un mes, o cinc setmanes,
 com si fa ara, sense nepiquer res de vosaltres. És
 una bene difícil de impartar, tant en zill com
 es evitar nos la, nomer dedicant nos un minut
 de tant en tant. Confio en el teu bon zel per a
 una satisfeta aquesta paternal exigencia.

Creo convenient, d'ara endavant, que m
 transmeten les cartes adreçades al despatx, no pas
 perquè tenni cap indiscreció, sino per a establir
 la necessitat de comentar les, si no es intimament
 entre la mare i jo.

No sabem pas com experien el vostre retorn.
 Encara que la mare situació tot just començada,
 pugui fer semblar altra cosa, tenni precistes tates
 les contingencies per a rebre's amb els llorens
 aberts! L'amor paternal es inexhaustible. Sota
 les ales de la llorca i hi pot arribar una exten-
 sa fillada i es per aquest fet es que us he de
 donar a entendre que en el nostre amor no hi
 han motius, ni limitacions, ni implantacions
 de cap mena.

Avui la mare no us dirà res per ella
 mallica. Ja us deixo dit el que setim. Està en
 un estat d'esperit tant abatut i desesmot, que
 preferix abservar se per a fer nos una carta ben
 llarga. i ben caríssima...

També en Joan encina al Papà en una
 ben prospera ariventere. Ara està molt eufei-
 nat amb les tonques de l'bròla, que l'apreten
 molt, i tot felis de tenir la mare a prop... a casa,
 am sempre i més que sempre, es parla del pare
 amb una veneració especial.

Reben un fort i carinyós abraç dels
 nostres pares, que nomer viden per a boquer nos. et
 donar de bo de bo Caldís i Ferrer